

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 116/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti bnt restructuring k. s., Cintorínska 7, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou bnt attorneys-at-law, s. r. o., Cintorínska 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 K 26/2014-123 z 3. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti bnt restructuring k. s. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti bnt restructuring k. s.,

Cintorínska 7, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej ako „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 K 26/2014-123 z 3. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 4 K 26/2014 z 23. júna 2014 (zverejneným v Obchodnom vestníku 27. júna 2014 pod č. OV 112/2014) ustanovil sťažovateľku do funkcie správkyně úpadcu [REDACTED], [REDACTED].

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza: *„Dňa 08. 10. 2014 doručil sťažovateľ ako správca úpadcu, Okresnému súdu Bratislava I návrh na priznanie paušálnej odmeny správcu do konania prvej schôdze veriteľov vo výške 6 638,78 EUR v zmysle § 43 ods. 1 veta prvá ZKR v spojení s § 12 ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 665/2005 Z. z. ...*

Okresný súd Bratislava I uznesením priznal sťažovateľovi paušálnu odmenu za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov vo výške 497,91 EUR ako v prípade konkurzu fyzickej osoby - nepodnikateľa a nie ako žiadal sťažovateľ, t. j. vo výške 6 638,78 EUR ako v prípade konkurzu fyzickej osoby - podnikateľa.“

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nepostupoval správne, ak osobu úpadcu považoval za fyzickú osobu – nepodnikateľa, pretože „... z informácií získaných v priebehu činnosti správcu úpadcu správca zistil, že činnosť úpadcu pred vyhlásením konkurzu bola podnikaním, nakoľko podnikal prostredníctvom nasledovných spoločností, či už ako spoločník alebo konateľ:

- [REDACTED]; spoločníkom v tejto spoločnosti bol úpadca od 19. 07. 2006 do 11. 10. 2012 a konateľom od 22. 05. 2008 do 11. 10. 2012;

- [REDACTED]
(adresa zhodujúca sa s adresou trvalého pobytu úpadcu)...; spoločníkom v tejto spoločnosti bol úpadca od 06. 11. 2007 do dňa vyhlásenia konkurzu, a konateľom od 06. 11. 2007 do súčasnosti;

Z uvedeného vyplýva, že úpadca kontinuálne v období od 19. 07. 2006 do dňa vyhlásenia konkurzu (28. 06. 2014), podnikal v predmetných spoločnostiach ako spoločník.

Zároveň z uvedeného vyplýva, že úpadca vykonával kontinuálne v období od 19. 07. 2006 do súčasnosti, funkciu konateľa v predmetných spoločnostiach. Podľa aktuálneho výpisu z Obchodného registra spoločnosti [REDACTED] je naďalej konateľom spoločnosti a zo zákona mu táto funkcia začatím konkurzného konania alebo vyhlásením konkurzu na jeho majetok nezaniká.

Úpadca podnikal zároveň ako živnostník a to pod obchodným menom [REDACTED] [REDACTED], v období od 01. 04. 2004 do 09. 02. 2012. O tom, že podnikanie v zmysle živnostenského zákona, t. j. ako fyzická osoba - podnikateľ, považuje za podnikanie fyzickej osoby aj ZKR niet zo skúsenostného hľadiska pravdepodobne pochýb. Avšak opäť narážame na problém chýbajúcej definície fyzickej osoby-nepodnikateľa, resp. podnikateľa, poprípade odkazu na ustanovenia živnostenského zákona.

Úpadca bol v zmysle uvedeného v období od 01. 04. 2004 do 09. 02. 2012 definitívne fyzickou osobou-podnikateľom.

Pohľadávky prihlásené veriteľmi do konkurzu na majetok úpadcu, ktoré aj sám úpadca vo svojom návrhu na vyhlásenie konkurzu, resp. v zozname záväzkov, uviedol ako svoje záväzky, sú pohľadávkami vzniknutými z podnikateľskej činnosti úpadcu v období od roku 2004 do roku 2014, a to predovšetkým pohľadávky veriteľov Sociálna poisťovňa, Slovenská republika - Daňový úrad Banská Bystrica, a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. “.

Sťažovateľka s poukazom na relevantnú právnu úpravu, ako i rozsiahlu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky argumentuje detailnou analýzou a komparáciou pojmov fyzická osoba – podnikateľ vs. fyzická osoba – nepodnikateľ, ktorou formuluje závery, podľa ktorých „... úpadca by mal byť pre účely ZKR a Vyhlášky k ZKR považovaný za fyzickú osobu – podnikateľa...“. Zároveň v nadväznosti na citácie častí odôvodnenia uznesenia č. k. 4 K 26/2014-123 z 3. decembra 2014 spochybňuje a poukazuje na rozpory právnych záverov okresného súdu a formuluje závery, v zmysle ktorých okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia „... uviedol... formalistickú, neodôvodnenú a nepresvedčivú argumentáciu spornej časti uznesenia... ohľadom právneho statusu úpadcu, t. j. či je fyzickou osobou - podnikateľom alebo fyzickou osobou - nepodnikateľom, odkazujúcu na ustanovenia §§ 79 ods. 1 veta prvá a druhá, 79 ods. 1 veta piata a 153 ods. 2 OSP, a k právnej otázke prečo považuje porušovateľ úpadcu za FO - nepodnikateľa a vyjadrení sa k právne a skutkovo relevantným argumentom sťažovateľa len formalisticky konštatuje a opakuje, že tieto argumenty považuje za irelevantné, lebo v dlžníckom návrhu na vyhlásenie konkurzu a v uznesení súdu o vyhlásení konkurzu je navrhovateľ uvedený ako FO - nepodnikateľ.“.

V závere sťažnosti sťažovateľka upriamuje pozornosť na potrebu náležitého odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ako aj dostatočného a relevantného zdôvodnenia právnej a skutkovej stránky veci zo strany okresného súdu a navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie a po prerokovaní veci takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľa, správcovskej spoločnosti bnt restructuring k. s., správcu zapísaného v zozname správcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR..., na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listinou základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 4K/26/2014-123 zo dňa 03. 12. 2014 porušené bolo.“

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 4K/26/2014-123 zo dňa 03. 12. 2014 Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I, aby v nej znovu konal a rozhodol.“

3. Ústavný súd SR priznáva Sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 4.149,24 EUR.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť Sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 355,75 EUR na účet advokátskej kancelárie bnt attorneys-at-law, s.r.o., so sídlom Cintorínska 7... Bratislava... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd úvodom konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Takto ustálené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti tvorili aj v tejto veci základ na rozhodnutie ústavného súdu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 4 K 26/2014-123 z 3. decembra 2014.

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny sa každý môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd (po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu) v intenciách podanej sťažnosti posudzoval ústavnú akceptovateľnosť dôvodov, na základe ktorých okresný súd napadnutým uznesením č. k. 4 K 26/2014-123 z 3. decembra 2014 priznal sťažovateľke paušálnu odmenu v namietanej sume 497,91 €.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia relevantných právnych noriem [zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 665/2005 Z. z.“)], podstatné pre posúdenie veci, boli interpretované a aplikované správne

a úvahy okresného súdu, ktoré vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a ústavnoprávne akceptovateľné.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd úvodom oboznámil doterajší priebeh konkurzného konania a žiadosť sťažovateľky o priznanie paušálnej odmeny v sume 6 638,78 €. Po citácii relevantných ustanovení, najmä však § 43 ods. 1 prvej vety a § 43 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a § 12 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Vychádzajúc zo spisového materiálu dňa 02. 06. 2014 bol súdu doručený návrh Dlžníka - fyzickej osoby nepodnikateľa na vyhlásenie konkurzu. V návrhu sa Dlžník označil menom, priezviskom, dátumom narodenia.

Z označenia Dlžníka v návrhu je tak zrejmé, že sa Dlžník domáhal vyhlásenia konkurzu na svoj majetok ako fyzickej osoby - nepodnikateľa.

Vzhľadom k tomu, že návrh Dlžníka spĺňal zákonom predpísané náležitosti, súd uznesením zo dňa 10. 06. 2014, č. k. 4K/26/2014-30, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 06. 2014, začal konkurzné konania voči Dlžníkovi.

Uznesením zo dňa 23. 06. 2014, č. k. 4K/26/2014-33, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 06. 2014, súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka: [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], rozhodol o otvorení malého konkurzu a do funkcie Správca ustanovil spoločnosť bnt restructuring, k. s.

V návrhu na priznanie paušálnej odmeny do konania prvej schôdze veriteľov zo dňa 08.10.2014 si Správca uplatňuje priznanie paušálnej odmeny vo výške 4 647,15 € s odkazom na ust. § 43 ods. 1 ZKR v spojení s ust. § 12 ods. 2 písm. b) vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z.

Správca sa v návrhu odvoláva na skutočnosť, že Úpadca je v zmysle zák. č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže, ako aj v zmysle: judikatúry ESD považovaný za podnikateľa a v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/41/EÚ o uplatňovaní zásady rovnakého zaobchádzania so ženami a mužmi vykonávajúci činnosť ako samostatne zárobkovo činné osoby a zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za samostatne zárobkovo činnú osobu.

Navyše ZKR, ani vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. neobsahuje akúkoľvek definíciu pojmu „fyzická osoba - nepodnikateľ“, pričom ZKR ani vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. neobsahuje legislatívny odkaz na ustanovenia iného právneho predpisu, ktorý by pojem „fyzická osoba - nepodnikateľ“, alebo pojem „fyzická osoba - podnikateľ“ pre účely ZKR a vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. definoval.

Správca poukazuje na ust. § 168 ods. 2 ZKR, ktorý nepriamo ustanovuje ako možnosť podnikania „fyzickej osoby - podnikateľa“ prostredníctvom účasti spoločníka na spoločnosti s ručením obmedzeným.

Úpadca kontinuálne v období od 19. 07. 2006 do dňa vyhlásenia konkurzu (28. 06. 2014), podnikal v Správcom uvedených spoločnostiach ako spoločník a období od 19. 07. 2006 do súčasnosti vykonával v uvedených spoločnostiach aj funkciu konateľa.

Podľa aktuálneho výpisu z Obchodného registra spoločnosti [REDAKOVANÉ], je Dlžník naďalej konateľom spoločnosti a zo zákona mu táto funkcia začatím konkurzného konania alebo vyhlásením konkurzu na jeho majetok nezaniká.

Úpadca tiež podnikal ako živnostník a to pod obchodným menom [REDAKOVANÉ] v období od 01. 04. 2004 do 09. 02. 2012.

Správca taktiež uvádza, že pohľadávky prihlásené veriteľmi do konkurzu na majetok Úpadcu, sú pohľadávkami vzniknutými z podnikateľskej činnosti Úpadcu od roku 2004 do 2014. Ide predovšetkým o pohľadávky veriteľov Sociálna poisťovňa, Slovenská republika - Daňový úrad banská Bystrica a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s.

Ustanovenie § 79 ods. 1 O. s. p. jasne definuje, akým spôsobom je potrebné identifikovať účastníka konania. Ak je účastníkom fyzická osoba, návrh musí obsahovať meno, priezvisko, prípadne aj dátum narodenia a telefonický kontakt, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve. V prípade fyzickej osoby podnikateľa zákon vyžaduje, aby bola táto označená obchodným menom, sídlom a identifikačným číslom, ak je pridelené.

Z návrhu Dlžníka, ako aj z uznesenia súdu zo dňa 23. 06. 2014, č. k. 4K/26/2014-33, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 06. 2014, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok

Dlžníka jednoznačne vyplýva, že konkurz bol vyhlásený na majetok fyzickej osoby -nepodnikateľa, nakoľko Dlžník bol v návrhu označený menom, priezviskom, dátumom narodenia. V uznesení o vyhlásení konkurzu súd zároveň rozhodol o otvorení malého konkurzu.

Súd má navyše za to, že s odkazom na ust. § 153 ods. 2 O. s. p. ani v konkurznom konaní na majetok úpadcu nemožno prekročiť návrh dlžníka na vyhlásenie konkurzu, a preto súd v súlade s návrhom Dlžníka vyhlásil konkurz fyzický osobu: [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ].

V čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, ani v súčasnosti Dlžník nebol a nie je zapísaný v Živnostenskom registri SR. Vyššie uvedené skutočnosti, na podklade ktorých považuje Odvolaný správca Úpadcu za fyzickú osobu - podnikateľa, a na podklade ktorých žiada o priznanie paušálnej odmeny vo výške 4 647,15 €, sú podľa názoru súdu irelevantné, nakoľko má súd za to, že Úpadca je fyzickou osobou - nepodnikateľom, čo vyplýva jednak z návrhu Dlžníka na vyhlásenie konkurzu, ako aj z uznesenia súdu zo dňa 23. 06. 2014, č. k. 4K/26/2014-33, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 06. 2014, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok Dlžníka fyzickej osoby - nepodnikateľa.

Vzhľadom k uvedenému súd posudzoval návrh Správca na priznanie paušálnej odmeny ako návrh v zmysle § 43 ods. 1 ZKR v spojení s ust. § 12 ods. 1 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z.»

Okresný súd sa následne vysporiadal s opodstatnenosťou nároku správcu na priznanie paušálnej odmeny do konania prvej schôdze veriteľov nahliadnutím do spisového materiálu a s poukazom na ustanovenie § 43 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v spojení s ustanovením § 12 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. priznal správcovi paušálnu odmenu za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov v sume 497,91 €.

Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu a nezistil v ňom sťažovateľkou vytýkané nedostatky, respektíve taký výklad právnych noriem aplikovaných v danej veci, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46

ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to namieta sťažovateľka.

Podľa názoru ústavného súdu dal okresný súd sťažovateľke korektnú odpoveď na jej požiadavku o priznanie paušálnej odmeny vrátane výšky priznanej odmeny. V napadnutom uznesení okresný súd vyhodnotil konkrétne okolnosti danej veci, predovšetkým skutočnosť, že konkurz bol vyhlásený na majetok úpadcu ako fyzickej osoby – nepodnikateľa. Úvahy okresného súdu, ktoré boli založené predovšetkým na tomto fakte, sú plne legitímne a ústavne akceptovateľné. Závery, ku ktorým okresný súd dospel, preto nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, pretože majú oporu v zákone o konkurze a reštrukturalizácii a vyhláske č. 665/2005 Z. z. a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené.

Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľky, že by išlo o formalizmus pri výklade ustanovení právnych predpisov vzťahujúcich sa na vec sťažovateľky. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresného súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Uvedené nedostatky však z napadnutého uznesenia okresného súdu nevyplývajú.

Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako i právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V závere ústavný súd poznamenáva, že jeho pozornosti neušla ani vada predloženého splnomocnenia sťažovateľky vykazujúceho znaky neurčitosti, pretože špeciálna úprava ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyžaduje (spolu s návrhom na začatie konania pred ústavným súdom) predloženie splnomocnenia na zastupovanie navrhovateľa pred ústavným súdom zo strany advokáta (teda osoby fyzickej), a nie osoby právnickej, tak ako to bolo v uvedenom prípade.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015